

Arrest

nr. 327 034 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind, X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster voor haar minderjarig kind X, die verklaren van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*bijlage 13*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2024 met referentienummer 123356.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 21 september 2022 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (*bijlage 19ter*) in functie van haar Nederlandse moeder. Deze aanvraag werd geweigerd op 16 maart 2023 (*bijlage 20*).

1.2. Verzoekster diende op 23 mei 2023 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (*bijlage 19ter*) in functie van haar Nederlandse moeder. Deze aanvraag werd geweigerd op 18 juli 2023 (*bijlage 20*).

1.3. Verzoekster diende op 7 november 2023 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Nederlandse moeder. Deze aanvraag werd geweigerd op 30 april 2024 (bijlage 20).

1.4. Verzoekster diende op 20 juni 2024 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Nederlandse moeder.

1.5. Op 7 oktober 2024 werd ten aanzien van verzoekster een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: E.

Voornaam: B. N.

Geboortedatum: (...)1981

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Suriname RR: (...)

+ minderjarig kind : E. T. T. H., geboren op (...)2017 (RR: (...)) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, onmiddellijk na de kennisgeving*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Betrokkene kwam op 15.09.2022, samen met haar minderjarige zoon, in het bezit van een visum C de Schengenzone binnen. Haar in België verblijvende moeder, van Nederlandse nationaliteit had met het oog op het verkrijgen van dit visum op 06.09.2021 een tenlasteneming (bijlage 3bis) opgemaakt waarin zijn verklaarde dat betrokkene en haar kind maximaal 90 dagen in België zou verblijven. Betrokkene keerde echter niet terug naar Suriname en vroeg al 6 dagen na aankomst, op 21.09.2022, samen met haar zoon, in uitvoering van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, gezinshereniging aan met haar moeder. Deze aanvraag werd op 16.03.2023 geweigerd. Betrokkene diende vervolgens op 23.05.2023 opnieuw een aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 18.07.2023 geweigerd. Op 07.11.2023 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 30.04.2024 geweigerd. Hoewel in de akte van kennisgeving van deze drie weigeringsbeslissingen op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet in beroep te gaan tegen deze beslissingen, zodat zij in de wettigheid ervan berustte, om nadien op 20.06.2024 toch opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon. Zij legde daar, buiten geactualiseerde stukken met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, OCMW, ziektekostenverzekering, dezelfde stukken voor als bij de voorgaande aanvragen (met name het pdf document genaamd “dossier advocaat” met geldoverschrijvingen, twee verzendbonnen van pakketten, attest geen onroerend goed in Suriname, attest niet ingeschreven in handelsregister in Suriname, en attest van haar werkgever in Suriname). Ten overvloede werd reeds - in de eerste twee - voorgaande weigeringsbeslissingen gesteld dat deze stukken niet aantonen dat betrokkene onvermogen en ten laste van de referentiepersoon was in het land van herkomst; dat uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene over een eigen inkomen beschikte in Suriname; dat verwijzen naar een lagere levensstandaard of lager loon in Suriname, niet volstaat om onder de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 te vallen. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus

tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 4e aanvragen gezinsherenging van betrokkene en van haar zoon dd. 20.06.2024 worden dan ook door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinsherenging niet inoverweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n°313 562 dd. 26.09.2024, arrest RvV n°306 569 van 15.05.2024, arrest RvV n° 311 374/IX dd. 18.03.2024, arrest RvV n° 287556, dd. 13.04.2023 en arrest RvV n°290 431 van 16.06.2023).

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar moeder waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie zij afhankelijk is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober

2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Nergens blijkt uit het dossier dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene een verstorend effect zou hebben op haar zoon en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar moeder. Dit impliceert dat wanneer de moeder in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dient te verlaten, zij zich hierbij dient te laten vergezellen door haar jong kind teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De zeer jonge leeftijd van betrokkene's zoon maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkene's zoon niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder, kan opgroeien in haar land van herkomst. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH, arrest nr. 30/2013 van 07.03.2013; RVV, arrest nr. 152.980 van 21.09.2015; EHRM, arrest nr. 54131/10, § 90, van 12.07.2012).

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse moeder op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 21.09.2022, 23.05.2023 en 07.11.2023, werden geweigerd op 16.03.2023, 18.07.2023 en 30.04.2024. Betrokkene vierde aanvraag dd. 20.06.2024 werd op 07.10.2024 niet in overweging genomen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*
- 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*
- 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”*

Dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen. Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

“Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).”

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

“2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.”

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat met haar gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden.

Verzoekster had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Nagenoeg al de familieleden van verzoekster, met name haar moeder, zussen, broer, neven en nichtjes, hebben legaal verblijf in België. Verzoekster is al jaar en dag afhankelijk van haar moeder.

De zoon van verzoekster loopt verder al twee jaar school in (...). Hij doet het zeer goed op school. De vader van het kind kijkt al jaren niet om naar hem. De zoon van verzoekster is dan ook bijzonder gehecht aan de referentiepersoon inzake, met name zijn maternale grootmoeder.

Wanneer verzoekster de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen

leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM."

2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) duidelijk blijkt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (Hof van Justitie (hierna ook: HvJ) 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU*, *M.G. e.a.*, pt. 35). Er moet zodoende een aanknopingspunt met het Unierecht zijn. *In casu* wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13°, van de vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat een bevel om het grondgebied te verlaten een '*beslissing tot verwijdering*' in de zin van artikel 1, § 1, 6°, van de vreemdelingenwet uitmaakt, zijnde "*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*". Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53- 1825/001, 6-7, 33-34). Het kan dan ook niet worden betwist dat de bestreden beslissing binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. Het kan tevens niet worden betwist dat een bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing. Er moet echter worden benadrukt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU*, *M.G. e.a.*, pt. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, pt. 31, van 5 oktober 2000, C-288/96, *Duitsland/Commissie*, pt. 101, van 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*, pt. 94 en van 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck*, pt. 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU*, *M.G. e.a.*, pt. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU*, *M.G. e.a.*, pt. 40).

Verzoekster beroept zich op het hoorrecht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd omtrent verzoeksters gezins- en familielevens:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar moeder waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie zij afhankelijk is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober

2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

(...)

Nergens blijkt uit het dossier dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene een verstorend effect zou hebben op haar zoon en dat dit tegen haar belangen zou ingaan.

Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar moeder. Dit impliceert dat wanneer de moeder in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dient te verlaten, zij zich hierbij dient te laten vergezellen door haar jong kind teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De zeer jonge leeftijd van betrokkenes zoon maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkenes zoon niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder, kan opgroeien in haar land van herkomst. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH, arrest nr. 30/2013 van 07.03.2013; RVV, arrest nr. 152.980 van 21.09.2015; EHRM, arrest nr. 54131/10, § 90, van 12.07.2012).”

Verzoekster gaat niet concreet in op deze motivering en beperkt zich ertoe te stellen dat zij, moest zij gehoord zijn geweest, had kunnen opwerpen dat met haar gezins- en familiale toestand rekening gehouden diende te worden, dat al haar familieleden legaal verblijf hebben in België, dat zij al jaar en dag afhankelijk is van haar moeder, dat haar zoon al twee jaar schoolloopt, dat hij het zeer goed doet op school, dat de vader van het kind al jaren niet naar hem opkijkt en dat haar zoon bijzonder gehecht is aan zijn maternale grootmoeder.

De Raad merkt op dat verzoekster samen met haar zoon, op 21 september 2022, op 23 mei 2023 en op 7 november 2023 telkens een aanvraag tot gezinshereniging met haar moeder indiende, in naam van zichzelf en haar minderjarige zoon. De verwerende partij behandelde al deze aanvragen en nam telkens een weigeringsbeslissing, de laatste maal op 30 april 2024. Op 20 juni 2024 diende zij een vierde aanvraag tot gezinshereniging in. Het thans bestreden bevel vermeldt dat het aan antwoord vormt op deze aanvraag, en motiveert dat deze niet in overweging wordt genomen.

Aldus blijkt dat de verzoekster, reeds meermaals en kort voor het nemen van de bestreden beslissing, met het indienen van haar aanvragen om gezinshereniging de gelegenheid heeft gehad om haar standpunt kenbaar te maken aan de verwerende partij, die zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, met deze elementen rekening heeft gehouden. Uit het arrest Mukarubega van het Hof van Justitie blijkt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§'n 67 t.e.m. 70).

In de bestreden beslissing heeft wel degelijk rekening gehouden met verzoeksters familiale toestand, de verklaarde afhankelijkheidsband met haar moeder en de aanwezigheid van haar minderjarig kind. De Raad wijst er ook op dat de verwijdering van een vreemdeling die wist dat hij zijn privéleven of gezinsleven heeft ontwikkeld op een moment dat hij wist dat zijn verblijfsstatus in België onzeker was, slechts in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 van het EVRM zal uitmaken (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en 114). Verzoekster toont niet aan dat, was zij bijkomend gehoord, gewag had kunnen maken van uitzonderlijke omstandigheden aan die een schending van haar gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoonen.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond. Met betrekking tot de aangevoerde schen artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.3. Verzoekster voert een tweede middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Schending artikel 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag van 20 november 1989.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand van verzoekster.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten ten aanzien van verzoekster werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de privé en familiale situatie van verzoekster en erkent de samenwoning met de referentiepersoon alhier. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

Verzoekster heeft een reëel gezins- en privéleven in België.

Verwerende partij diende verzoekster hierover te horen en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

Verzoekster verwijst naar arrest RvV nr. 186 639 van 9 mei 2017 waarbij een bevel van 19.8.2015 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel gegeven (zie pagina 5-6 arrest).

Verzoekster verwijst naar arrest RvV van 13 juni 2018 waarbij het bevel van 2.8.2017 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging precies de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet gegeven (zie pagina 7-9).

Het hier bestreden bevel negeert volkomen wat in die arresten is gesteld en neemt exact dezelfde beslissing.

Risico op onderduiken

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken is omwille van het feit dat verzoeker een eerder bevel niet zou hebben opgevolgd en omwille van het feit dat verzoeker onmiddellijk na de bestreden beslissing een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Dergelijke motivering is weinig overtuigend en onvoldoende in het licht van rechtspraak van Uw Raad.

Zie arrest van Uw raad nr. 202 783 van 20 april 2018 (eigen onderlijning):

“De eerste zinsnede van deze bepaling stelt dat het in paragraaf 1, 11° bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In de memorie van toelichting wordt hierover nog het volgende gesteld:

“De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74).

Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.”(Parl. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)”

Verzoekster diende reeds meerdere aanvragen tot gezinshereniging o.b.v. artikel 47 Vreemdelingenwet in.

De moeder van verzoekster beschikt over legaal verblijf in België. Verzoekster werd ook steeds op het adres van haar moeder aangetroffen door de politiediensten in het kader van de verplichte woonstcontroles betreffende de verschillende aanvragen gezinshereniging. Verweerder is hiervan op de hoogte want hij verwijst hiernaar in bestreden beslissing.

Nergens is er een reden om aan te nemen dat zij zou onderduiken.

Verzoekster is, zoals hoger reeds uiteengezet werd, afhankelijk van haar moeder om te overleven. Nergens is er een reden om aan te nemen dat zij zou onderduiken. Verzoekster heeft er alle belang bij om te zorgen voor haar aanwezigheid op het adres van haar moeder.

Bovendien zet de bestreden beslissing nergens daadwerkelijk uiteen waarom er in casu een risico op onderduiken zou bestaan. De loutere vermelding dat er een risico op onderduiken bestaat wegens indienen nieuwe verblijfsaanvraag, volstaat uiteraard niet.

Tot slot wijst verzoeker naar de definitie in artikel 1, 11° Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op ‘objectieve en ernstige elementen’ dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken.

De vaststelling dat verzoekster zich zou hebben onttrokken aan een eerder bevel, maakt een stereotiepe motivering uit die in geen geval blijk kan geven van een zorgvuldig onderzoek naar dergelijke ernstige en objectieve elementen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd dan hadden zij verzoeker reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid en hadden zij kunnen en moeten weten dat verzoekster op haar vaste adres woonde, samen met haar moeder en haar zoon en dat zij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net haar verblijf tracht te regulariseren.

Minderjarig kind

Artikel 3 IVRK bepaalt het volgende:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Artikel 24 van het Handvest waarborgt de rechten van het kind:

“1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Artikel 51 legt aan verwerende partij de verplichting op om de in het Handvest vervatte rechten en waarborgen te eerbiedigen:

“1. De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.

2. Dit handvest schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Gemeenschap en voor de Unie en wijzigt de in de verdragen neergelegde bevoegdheden en taken niet.”

Uit voornoemde bepalingen, i.c. artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het IVRK volgt dat het belang van het kind, hoewel niet absoluut, wel degelijk primordiaal dient door te wegen.

Het kind van verzoekster heeft een bijzondere band met zijn maternale grootmoeder nu het kind geen contact heeft met diens vader. De bestreden beslissing houdt hier geen rekening mee.

Ook de motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM faalt aldus.”

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 13° en artikel 74/14 § 3, 1°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf en dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster maakt in haar tweede middel op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden. Dit onderdeel van het tweede middel is om die reden niet ontvankelijk.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, herhaalt verzoekster het betoog uit haar eerste middel, dat in de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met haar gezins- en familiale toestand. Zij herhaalt dat zij een reëel gezins- en privéleven in België heeft, dat de verweerder haar daarover had moeten horen, en minstens had moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel en benadrukt dat verzoekster met haar betoog geen uitzonderlijke elementen in het licht van artikel 8 van het EVRM die voor het bestuur aanleiding zouden geven tot een positieve verplichting.

Verzoekster betwist de motivering dat er een risico op onderduiken bestaat omdat zij onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

In artikel 1, § 1, 11°, van de vreemdelingenwet wordt het risico op onderduiken gedefinieerd als *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*. De wetgever heeft verder in artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet vastgelegd dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dient te worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van één of meer objectieve criteria, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het concrete geval. De wetgever heeft in artikel 1, § 2, 6°, van de vreemdelingenwet voorts bepaald dat de vaststelling dat een vreemdeling onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend een objectief criterium is dat toelaat te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. Het staat in voorliggende zaak vast dat verzoekster telkens nadat haar verblijfsaanvraag werd afgewezen een nieuwe verblijfsaanvraag indiende. Door te stellen dat zij op haar vast adres woonde, samen met haar moeder en haar zoon en dat zij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net haar verblijf tracht te regulariseren, toont verzoekster niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat zij herhaalde malen een nieuwe verblijfsaanvraag indiende nadat de voorgaande aanvraag werd afgewezen en dat hieruit kan worden afgeleid dat er een risico op onderduiken bestaat.

De verzoekende partij wijst tot slot nog op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en op de artikelen 24 en 51 van het Handvest en stelt in dit verband dat het belang van het kind primordiaal dient door te wegen, dat haar

kind een bijzondere band heeft met zijn maternale grootmoeder nu het kind geen contact heeft met diens vader en dat de bestreden beslissing hier geen rekening mee houdt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het belang van het kind:

“Nergens blijkt uit het dossier dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene een verstorend effect zou hebben op haar zoon en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar moeder. Dit impliceert dat wanneer de moeder in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dient te verlaten, zij zich hierbij dient te laten vergezellen door haar jong kind teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De zeer jonge leeftijd van betrokkenes zoon maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkenes zoon niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder, kan opgroeien in haar land van herkomst. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH, arrest nr. 30/2013 van 07.03.2013; RVV, arrest nr. 152.980 van 21.09.2015; EHRM, arrest nr. 54131/10, § 90, van 12.07.2012).”

De Raad merkt op dat verzoekster niet aantoont waarom deze motivering onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoekster licht niet toe waarom de bestreden beslissing door te motiveren dat het in het belang van het kind is om zijn moeder te volgen het belang van het kind zou schenden. Met de loutere stelling dat haar kind een bijzondere band zou hebben met zijn maternale grootmoeder maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing het belang van het kind zou schenden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT